

Medlem endelig gjorde en Bemærkning med Hensyn til Beføstningerne, da vil det ærede Medlem lægge Mærke til, at der i § 8 af Lovforslaget staaer: „De Udgifter, som følge af denne Lov, og som ikke kunne dækkes ved de i § 5 ommeldte Afvendelser, bevilges paa Finantsloven.“ Dette omtalte det ærede Medlem ikke ved sin første Udtalelse.

Madvig: Jeg veed naturligtvis godt, hvad der staaer i § 8, og det gjør mig ondt, at den ærede Minister troer, at jeg har overført en saa simpel Ting. Jeg veed meget vel, at man maa forlange Penge, og derfor maa man iforveien sikkre sig Kundskab om, hvad der vil medgaae, og Sikkerhed for, at man faaer det. — Jeg skal ikke tilføie Mere. Der kan næsten om Alt, hvad der forelægges for Lovgivningsmagten, være deelte Meninger, men man tvinges jo just til at skulle decidere sig, hvor Meningerne ere deelte. Jeg har ogsaa antydet, at en Minister i visse Tilfælde kan erklære en Ting for ligegyldig, men jeg forstod den ærede Ministers første Udtalelse saaledes, som om han stærkt hældede til deres Mening, der ansaae en Forandring for ufornudden og allerede derfor den foreslaaede Lov for uønskelig, thi ufornuddne Forandringer i Bestyrelsen skal man undgaae; men Loven vilde ikke blot være ufornudden, men i og for sig uønskelig, hvis den uden Grund medførte Besvær og Beføstning. Dette maa man altsaa prøve og derom maa man danne sig en Mening.

Krieger: Der er paa en Maade noget Rørende — om jeg saa maa sige — i den Uenighed, der er mellem det ærede Medlem, der nu satte sig, og den ærede Minister, idet Ministeren vil, at Afgjørelsen af denne Sag væsentligt skal lægges i Rigsdagens Haand, og den ærede Landstingsmand derimod ønsker noget stærkere at føle Trykket af Ministerens Haand. Jeg maa nu tilstaae, at jeg i saa Henseende staaer paa samme Standpunkt som min ærede Collega, og jeg gjør det i Rigsda-

gens egen Interesse. Jeg troer, at det Spørgsmaal, der saaledes her er kommet frem om en Ministers Stilling til de Lovforslag, der her behandles, ikke indskrænker sig til denne Sag alene, men at vi have mærket et lignende Savn som det, vi her føle, ogsaa ved andre Sager, og jeg troer, at det, hvis det vedbliver at gaae paa samme Maade, meget let kan hændes, at vi ville komme til at blive overvældede af de Ulemper, som følge deraf, at vi for lidt under Sagernes Behandling mærke Ministersens Haand. Følgen deraf bliver nemlig i Almindelighed, at Sagernes væsentlige Bearbejdelse, selv om Initiativet er taget af Regjeringen, kastes over paa Udvalgene, ligemeget enten det er i dette eller i det andet Thing, men det er ikke den naturlige Forberedelse og ikke det Initiativ, som man er berettiget til at vente og ønske fra Regjeringens Side. Regjeringen bør i Reglen tage Initiativet til Lovforslags Gjennemførelse, og, dersom Lovforslagene ikke fra Repræsentationens Side kunne billiges uden væsentlige Forandringer, maae de hellere forkastes eller blive liggende end vende fuldstændigt omarbejdede tilbage til den. Jeg veed meget godt, at alle saadanne almindelige Sætninger som denne maae taale Undtagelser; jeg veed, at der er Tilfælde, hvor det kan være nødvendigt at gaae anderledes frem, men som almindelig Regel er det min fulde Overbeviisning, at det er i alle bethdeligere og større Sagers Interesse, at det Initiativ, der skal træde til i det Dieblit, da Sagen skal gennemføres, kommer fra Regjeringen. Der er et andet Initiativ, Initiativet til at sætte Sagen i Bevægelse og til at forberede det Dieblit, da den endelige Gjennemførelse kommer, og dette Initiativ maa i mange Tilfælde komme fra Repræsentationens Side; naar det derimod er kommet saa vidt, at Lovgivningsmagten skal træde frem og skal virke, saa kan man med Rette vente, at det er Ministeren, der leder, og ikke han, der lader sig lede. Den høitærede Minister sagde vel: „Naar der er Spørgsmaal om noget absolut Skadeligt, skal jeg vide